

Ο εμφύλιος και πώς να τον αποφύγουμε

17/01/2011

Γράφει η
Σοφία Βούλτεψη

Στη χώρα επικρατούν συνθήκες εμφυλίου. Είναι ένας εμφύλιος χωρίς όπλα – αν και μερικές φορές βρίσκουμε κι' από δαύτα. Ένας εμφύλιος που τρομάζει αυτούς που γνωρίζουν την πρόσφατη Ιστορία μας περισσότερο και από τα χτυπήματα της τρομοκρατίας – αυτά που γίνονται και αυτά που αποτρέπονται.

Για να καλυφθούν οι ευθύνες αυτών που οδήγησαν την Ελλάδα στη σημερινή κακοδαιμονία της, για να μην πληρώσει κανείς ούτε καν πολιτικά, για να χωρέσουν όλοι σε μια ιδιότυπη κολυμπήθρα του Σιλβάμ, με πράξεις, δηλώσεις και παραλείψεις τεχνηέντως στρέφονται όλοι εναντίον όλων.

Ο ιδιωτικός τομέας εναντίον του δημοσίου. Οι άνεργοι εναντίον όλων των επί χρόνια «βολεμένων». Οι συμβασιούχοι εναντίον των μονίμων. Οι μόνιμοι με τους χαμηλούς μισθούς εναντίον των μονίμων με τα επιδόματα. Οι υπάλληλοι του στενού δημόσιου τομέα εναντίον των υπαλλήλων των ΔΕΚΟ. Οι εργαζόμενοι που βλέπουν τα ταμεία να βουλιάζουν εναντίον αυτών που πρόλαβαν να πάρουν σύνταξη. Οι ασφαλισμένοι εναντίον των φαρμακοποιών. Αυτοί που δεν θέλουν τον φράχτη στον Έβρο εναντίον αυτών που τον θέλουν. Και πάει λέγοντας.

Οι γιατροί, οι μηχανικοί, οι δικηγόροι, οι συμβολαιογράφοι, οι εκπαιδευτικοί, οι καθαρίστριες, οι φύλακες, οι καφετζήδες, οι αγρότες, οι έμποροι, οι επαγγελματίες. Όλοι κατηγορούνται ότι παραμελούν τα καθήκοντά τους, δεν δηλώνουν τα εισοδήματά τους, δεν δίνουν αποδείξεις. Για να βγαίνουν λάδι αυτοί που δεν φρόντισαν για την τήρηση των νόμων.

Οι κατηγορίες εκτοξεύονται ως δηλητηριώδη βέλη: «Μαζί τα φάγαμε». «Όχι εσείς τα φάγατε». «Είστε κοπρίτες που γυρεύατε να σας διορίζουμε». «Όχι, εσείς είστε φαύλοι που κλέβατε τις ψήφους μας με τους διορισμούς και τα ρουσφέτια». «Παίρνετε πολλά και γελοία επιδόματα». «Όχι, εσείς κρατούσατε χαμηλούς τους μισθούς μας και μας πετάγατε τα κόκαλα των επιδομάτων». «Είστε φοροφυγάδες». «Όχι, εσείς φταίτε που δεν φτιάξατε σταθερό φορολογικό σύστημα». «Κάνετε τις δουλειές σας με μπαξίσια». «Όχι, το δικό σας σάπιο σύστημα δημιούργησε τη διαφθορά».

Δuo είναι οι τεράστιες ταμπέλες που έχουν κυριαρχήσει: Ιδιωτικός τομέας = φοροφυγάδες και Δημόσιος τομέας = τεμπέληδες.

Όλα αυτά μαζί συνιστούν μια σύγχρονη μορφή εμφυλίου. Ζούμε, δηλαδή, τον εν δυνάμει εμφύλιο του 21ου αιώνα. Και μάλιστα χωρίς να έχουν ακόμη κλείσει οι πληγές του εμφυλίου του 20ου αιώνα.

Ασυναίσθητα, υποκύπτοντας σε έναν επικίνδυνο αυτοματισμό, μετέχουμε όλοι σ' αυτόν τον εμφύλιο. Στρεφόμεστε οι μεν εναντίον των δε και, φυσικά, χάνουμε τον στόχο.

Δεν τον αισθανόμαστε αυτόν τον υποβόσκοντα εμφύλιο, διότι δεν γνωρίζουμε Ιστορία. Αν γνωρίζαμε, αν ξέραμε τι σημαίνει πραγματικά εμφύλιος, δεν θα πέφταμε στην παγίδα του νέου εθνικού διχασμού.

Αλλά αν κάποιοι θέλουν να προκαλέσουν έναν καινούργιο εμφύλιο, προτείνω φανατικά να διαβάσετε δύο εξαιρετικά βιβλία. Μιλώ για τις «Κόρες της λησμονιάς» και τις «Μάνες της άδειας αγκαλιάς» (Εκδόσεις Ψυχογιός).

Γραμμένα και τα δύο από τον Θοδωρή Παπαθεοδώρου, ανήκουν σε μια συγκλονιστική τριλογία, της οποίας το τρίτο μέρος αναμένεται σύντομα. Όπως έχω ξαναγράψει, πρόκειται για την (μυθιστορηματική, αλλά με πραγματικά πρόσωπα και γεγονότα και εξαιρετικά κατατοπιστικές σημειώσεις) πιο αντικειμενική θεώρηση του τρομερού αδελφοκτόνου σπαραγμού που άφησε βαθιές ουλές στο χιλιοβασιτισμένο κορμί της πατρίδας μας.

Μια οικογενειακή ιστορία κρύβεται κάτω από την συγγραφική ζυγαριά του Παπαθεοδώρου: Ο ένας παππούς του πολέμησε τους Γερμανούς μέσα από τις τάξεις του ΕΑΜ και ο άλλος έχασε τη ζωή του από τους συντρόφους του πρώτου. Αν ψάξουμε στα οικογενειακά μας δένδρα, όλοι έχουμε ανάλογες πληγές να επιδείξουμε.

Δεν παίρνουμε, όμως, όλοι τα ίδια διδάγματα με τον συγγραφέα. Αρκετές φορές το μίσος γεννά περισσότερο μίσος. Αντίθετα, ο Παπαθεοδώρου με την γραφή του δεν θέλει να εξάψει παλιά πάθη, αλλά να δείξει πού μπορεί να οδηγηθεί ένας λαός όταν κάποιοι σταλάξουν στις καρδιές το μίσος – πάντα με όχημα τις ιδεολογίες.

Ήταν τότε που η Ελλάδα έβγαινε καθημαγμένη από τον πόλεμο και την Κατοχή, για να ριχτεί στη δίνη του χειρότερου και πιο αιματηρού πολέμου, του εμφυλίου. Ήταν τότε που οι πραγματικοί αγωνιστές λούφαζαν και έκλαιγαν βουβά, βλέποντας τα πιο άκαπνα και πιο εγκληματικά στοιχεία να επιδίδονται σε ένα όργιο σφαγών και λεηλασιών.

Μέσα σ' αυτήν την λαίλαπα βρήκαν την ευκαιρία να κρυφτούν – και να επανεμφανιστούν ως υπερασπιστές της Δημοκρατίας και της Ελευθερίας – ακόμη και οι συνεργάτες των κατακτητών. Εκεί, στον εμφύλιο και στα τρομερά ιερατεία του, βρίσκεται η πηγή όλων των κατοπιών δεινών.

Πιστεύω ακράδαντα πως όποιος διαβάσει αυτά τα βιβλία θα ξεχάσει στερεότυπα και ιδεοληψίες, θα δει την αλήθεια, θα βρεθεί αντιμέτωπος με τις πολιτικές σκοπιμότητες, θα διαπιστώσει πώς χρησιμοποιούνται οι αθώοι για να καλύπτονται, να καθαγιάζονται και να βγαίνουν λάδι οι πραγματικοί ένοχοι. Γιατί αυτοί πρέπει να αποτελέσουν, επιτέλους, τον πραγματικό στόχο.